

Modlitwa o
DESZCZ

MINIPRZEWODNIK
PO UNITED PRAYER

Modlitwa o
DESZCZ

MINIPRZEWODNIK
PO UNITED PRAYER

Projekt okładki:

Szymon Majer

Tłumaczenie:

Roksana Bilicz i Maria Jaworska-Trzop

Korekta wydania polskiego:

Andrzej Wierzchowski

Skład:

Beata Haba

Kościół Adventystów[™]
Dnia Siódmego

Diecezja Południowa

Kościół Adventystów Dnia Siódmego w RP

Spis treści

Po co modlić się o Deszcz?	5
Dlaczego wspólna modlitwa?	7
Czym jest modlitwa United Prayer?	11
Jak rozpocząć modlitwę United Prayer.....	12
Uwielbienie	17
Wyznanie.....	18
Prośby.....	19
Dziękczynienie.....	21
Obietnice do modlitwy.....	22
Jak zakończyć modlitwę United Prayer.....	25
Dodatkowe wskazówki dla prowadzących	26
Przygotuj swoje serce	27
Bądź przykładem pobożności.....	28
Pozwól, by Duch Święty prowadził	29
Módl się więcej, a mów mniej.....	30
Niech poszczególne modlitwy będą krótkie.....	30
Kiedy prowadzisz, bądź wrażliwy.....	31
Dodatkowe inspiracje i źródła	32
Cztery tematy modlitwy.....	32
Co będzie rezultatem takich modlitw?.....	36
Kultura fałszywego ożywienia.....	39
Świadomość prawdziwego przebudzenia	41

Test Słowa Bożego	44
Publiczne wyznanie grzechów	46
„Co mogło być”... Może być!	47
Przeszkody w modlitwie.....	53
Potrzeba wytrwałości.....	55
Myśli od przywódców Kościoła.....	59
Materiały na temat modlitwy i ożywienia	60

Po co modlić się o Deszcz?

„Proście PANA o deszcz w późnej porze deszczowej, a PAN stworzy chmury burzowe i da wam obfity deszcz i każdemu trawę na polu”.

Za 10,1 (UBG)

„**Niechaj chrześcijanie proszą w wierze o obiecane błogosławieństwo, a otrzymają je.** Wylanie Ducha w dniach apostołskich podobne było do wczesnego deszczu, a rezultaty okazały się chwalebne. Ale późniejszy deszcz będzie jeszcze obfitszy”.

Ewangelizacja, 456.1

„I jeśli mój lud, który jest nazwany moim imieniem, ukorzy się, będzie modlić się i szukać mojego oblicza, i odwróci się od swoich złych dróg, wtedy wysłucham go z nieba, przebaczę mu grzech i uzdrowię jego ziemię”.

2 Krn 7,14 (UBG)

„**Szatan niczego tak się nie boi jak tego, że lud Pana oczyści drogę, usuwając każdą przeszkodę,** aby On mógł wylać swego Ducha na drzemiący Kościół i pozbawione skruchy zgromadzenie”.

Poselstwo do młodzieży, 101.1

„Powinniśmy się modlić o wylanie Ducha Świętego tak gorąco, jak modlili się uczniowie w dzień Zielonych Świątek (Pięćdziesiątnicy). Jeżeli oni potrzebowali tego w owym czasie, my potrzebujemy dzisiaj jeszcze bardziej. Moralna ciemność jak kir pogrzewowy okrywa całą ziemię. Wszelkiego rodzaju fałszywe doktryny, herezje i szatańskie ułudy zwozdą umysły ludzkie. Bez Ducha i mocy Bożej na próżno będziemy pracowali, głosząc prawdę”.

Świadectwa dla zboru, tom 5, 158.1

„Odrodzenie prawdziwej pobożności wśród nas jest największą i najpilniejszą ze wszystkich naszych potrzeb. Dążenie do tego powinno być naszym pierwszym zadaniem. Trzeba dołożyć gorliwych starań, aby dostąpić błogosławieństwa Pana, nie dlatego, że Bóg nie chce udzielić nam swego błogosławieństwa, ale dlatego, że nie jesteśmy przygotowani na to, aby je przyjąć. (...) Jednak jest naszym zadaniem, poprzez wyznanie, upokorzenie, pokutę i żarliwą modlitwę jest spełnić warunki, na podstawie których Bóg obiecał udzielić nam swe błogosławieństwa. **Odrodzenia należy oczekiwać jedynie jako odpowiedzi na modlitwę”.**

Wybrane poselstwa, tom 1, 119.1

„Bóg pouczył mnie, że nasi pracownicy muszą doświadczyć głębokiego poruszenia przez Ducha Bożego; wielu z nich potrzebuje pełniejszego na-

wrócenia. W dniu Pięćdziesiątnicy, w odpowiedzi na nieustanne modlitwy uczniów, Duch Święty zstąpił z nieba z szumem potężnego wiatru. Przez wieki niebiańskie wpływy były powstrzymywane, ale w odpowiedzi na żarliwe modlitwy tych pokornych ludzi zstąpiły z mocą, by współpracować z ludzkimi czynnikami. Jakież wyznania wyszły z ludzkich ust, jakież upokorzenie duszy zostało zmanifestowane. A jakie pieśni uwielbienia i dziękczynienia mieszały się z głosem skruchy i wyznania. Całe niebo pochyliło się, by słuchać pokornych poszukiwaczy Boga”.

The Kress Collection, s. 31 (przekład własny)

„Łańcuch gorliwych, modlących się wierzących powinien otoczyć świat. Niech wszyscy modlą się w pokorze... Niech ci, którzy nie mogą opuścić swoich domów, zbiorą swoje dzieci i zjednoczą się, by uczyć się modlić razem... w odpowiedzi na modlitwy ludu Bożego, wysyłani są aniołowie z niebiańskimi błogosławieństwami”.

Reflecting Christ, s. 121 (przekład własny)

Dlaczego wspólna modlitwa?

„Nadto powiadam wam, że jeśli by dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mojego, który jest w niebie. Albowiem

gdzie są dwaj lub trzech zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich”.

Mt 18,19-20

„Jesteśmy zachęcani do modlenia się o sukces, z Boskim zapewnieniem, że nasze modlitwy zostaną wysłuchane i że otrzymamy odpowiedź... **Warunkiem spełnienia tej obietnicy jest zanoszenie przez Kościół zjednoczonych modlitw, a w odpowiedzi na te modlitwy można oczekiwać większej mocy niż ta, która przychodzi w odpowiedzi na prywatną modlitwę.** Udzielona moc będzie proporcjonalna do jedności wyznawców i ich miłości do Boga i do siebie nawzajem”.

Manuscript Releases, tom 9, s. 303
List 32, 1903, s. 5 (przekład własny)

„Drogocenna obietnica! Czy w nią wierzymy? **Jakże cudowne rezultaty by się pojawiły, gdyby zjednoczone modlitwy tego grona wzniosły się do Boga w żywej wierze!**”.

Evangelism, s. 414 (przekład własny)

„**Kiedy po raz pierwszy głoszone poselstwo prawdy, jakże dużo się modliliśmy.** Ileż to razy słyhać było głos wstawienniczej modlitwy w domu, w stodole, w sadzie lub w gaju. Często spędzaliśmy całe godziny na żarliwej modlitwie, po dwie lub trzy osoby, domagając się spełnienia obietnicy; Często sły-

chać było płacz, a potem głos dziękczynienia i pieśń uwielbienia. Teraz dzień Pański jest bliższy niż wtedy, gdy uwierzyliśmy i powinniśmy być bardziej gorliwi, szczerzy i oddani niż w tamtym czasie”.

Testimonies for the Church, tom 5, s. 161
(przekład własny)

„A gdy nadszedł dzień Pięćdziesiątnicy, wszyscy byli jednomyślnie na tym samym miejscu”.

Dz 2,1 (UBG)

„**Bracia powinni stać ramię w ramię, jednocząc się w modlitwach przed tronem łaski, aby mogli poruszyć ramię Wszechpotężnego.** Niebo i ziemia będą wtedy ściślej połączone w pracy i panować będzie radość i zadowolenie w obecności aniołów Bożych, kiedy zagubiona owca zostanie odnaleziona i zbawiona”.

Fundamentals of Christian Education,
s. 210 (przekład własny)

„Dopóki Mojżesz trzymał swoje ręce podniesione do góry, miał przewagę Izrael, a gdy opuszczał ręce, mieli przewagę Amalekici. Lecz ręce Mojżesza zdrętwiały. (...) Aaron zaś i Chur podpierali jego ręce”.

Wj 17,11-12

„**Ci, którzy zbierają się na modlitwę, otrzymują namaszczenie od Świętego.** Bardzo potrzebujemy nie

tylko osobistej modlitwy, ale także spotkań w małych grupach, aby wspólnie zanosić gorliwe błagania do Boga”.

W atmosferze nieba (AN), 91.1

„W każdym zborze powinny być wyznaczone okresy wspólnej modlitwy o postępek tego dzieła. Niech wszyscy zjednoczą się, mając określony cel swojej wiary i prośb”.

Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, s. 294 (przekład własny)

„Ci wszyscy trwali jednomyślnie w modlitwie wraz z niewiastami i z Marią, matką Jezusa, i z braćmi jego”.

Dz 1,14

Celem wspólnej modlitwy jest zjednoczenie się, aby Duch Święty mógł nas napęlić. Ponadto zostaliśmy poinstruowani, aby wspólnie się modlić, aby Boża moc mogła zostać uwolniona, a wielki bój ostatecznie zakończony.

Uwaga od polskiego wydawcy: Ta książeczka jest przewodnikiem do jednego ze sposobów wspólnej modlitwy, jakim jest **United Prayer** [czytaj junajted prejer]. Nazwa pochodzi z języka angielskiego i można by ją przetłumaczyć jako *zjednoczona modlitwa* bądź *wspólna modlitwa*. Jednak ze względu na niejednoznaczność polskiego tłumaczenia zdecydowaliśmy się zachować oryginalną nazwę.

Czym jest modlitwa United Prayer?

Jeśli twoim pragnieniem jest zapoznanie rodziny, przyjaciół i członków Kościoła z modlitwą United Prayer, to ten przewodnik dostarczy ci konkretne wskazówki, jak zacząć. Polecany przez nas model modlitwy sprawdza się w przypadku grup dwuosobowych, jak i tych liczących kilkaset osób i może być stosowany prawie w każdych okolicznościach.

Ostatecznie to Duch Święty kieruje przebiegiem sesji modlitewnej; jednak pamiętając o tym, że Bóg jest Bogiem porządku, staramy się prowadzić wspólną modlitwę w sposób zorganizowany. Po kilku słowach wstępu i podaniu instrukcji osoba prowadząca modlitwę zaczyna prowadzić grupę przez cztery tematy modlitwy. Poniższy podział czasu jest sugerowany dla jednogodzinnej sesji modlitewnej, jednak zarówno rozkład czasowy, jak i kolejność tematów mogą ulec zmianie według tego jak prowadzi Duch Święty.

Powitanie/wprowadzenie: 5 minut

Uwielbienie: 10 minut

Wyznanie grzechów: 5-10 minut

Prośby: 20 minut

Dziękczynienie: 5-10 minut

Osoba prowadząca dokonuje przejść pomiędzy kolejnymi tematami modlitwy, jednak to nie ona ma się cały czas modlić. To jest wspólna modlitwa i jej

celem jest, aby dać możliwość modlenia się na głos każdej osobie, która tego pragnie. Aby to ułatwić i uniknąć długich modlitw, zachęcamy do podejścia konwersacyjnego, w którym ludzie krótko się modlą w dowolnej kolejności – kilka zdań lub jeden temat na raz (można modlić się wielokrotnie).

Pragniemy podkreślić, że schemat, który sugerujemy w tej książeczce, jest tylko jednym ze sposobów wspólnej modlitwy z innymi. Nie jest to jedyna metoda modlitwy grupowej i nie trzeba jej ściśle przestrzegać. Ważne, by być otwartym na prowadzenie Ducha Świętego.

Jak rozpocząć modlitwę United Prayer

Przed rozpoczęciem modlitwy, niezależnie od ustalonego czasu jej trwania, należy krótko wyjaśnić jej przebieg, tak by każdy uczestnik zrozumiał, jak będzie wyglądała sesja modlitewna. W miarę zdobywania doświadczenia w prowadzeniu opracujesz własną metodę przekazywania tych informacji. Pamiętaj, że poniższe instrukcje mają jedynie pomóc ci zacząć. Bądź otwarty na dostosowywanie i adaptowanie formy spotkania modlitewnego zgodnie z Bożym prowadzeniem.

- 1. W naszej modlitwie oprzemy się na czterech biblijnych tematach.**

Uwielbienie. Bóg mówi nam, byśmy wchodzili do Jego przedsionków z pieśnią chwały (Ps 100,4), dlatego też w pierwszej części modlitwy skupimy się na uwielbieniu. Zamiast spieszyć się z przedstawianiem naszych próśb, chcemy poświęcić czas na wielbienie Boga i refleksję nad pięknem Jego charakteru objawionego w Jego Słowie. Ellen White zachęca nas do tego, pisząc, że gdy nauczymy się bardziej chwalić Boga, otrzymamy więcej błogosławieństw, za które będziemy mogli Go chwalić.

Wyznanie grzechów. Wyznawanie naszych grzechów to bardzo ważny aspekt skutecznego życia modlitewnego. Pomaga również utrzymać otwarte kanały łączności między nami a Bogiem (Iz 59,1-2; 1 J 1,9). Oczywiście wiele grzechów ma charakter prywatny i powinno być wyznawanych w ciszy, tak aby zostały one tylko między nami a Bogiem. (Dobrze jest zachęcić ludzi do rozpoczęcia tego czasu od cichego wyznania osobistych grzechów w myślach). Jeśli chodzi o te grzechy, które są wyznawane publicznie (Jk 5,16), to należy pamiętać, że nie chcemy wyznawać czegoś, co może spowodować zgorszenie się i/lub upadek innych modlących się osób (np. konkretnych pożądlivych czynów lub myśli, grzechów seksualnych itp.). W Dn 9,4-16 widzimy przykład zbiorowego wyznania grzechów przez Daniela w imieniu całego ludu Bożego. Jest to ten rodzaj wyznania, na którym chcielibyśmy się skupić w tym temacie modlitwy. Jednak najważniejszą rzeczą

jest, by wyznawać, zarówno w myślach jak i publicznie, to, do czego przekonuje nas Duch Święty. (Więcej myśli na temat wyznawania grzechów można znaleźć w podrozdziale „Publiczne wyznawanie grzechów”).

Prośby. W tej części powołujemy się na Boże Słowo i przedstawiamy Mu nasze potrzeby, zarówno fizyczne, jak i duchowe. On zachęca nas, abyśmy prosili, szukali i pukali (Mt 7,7) oraz mówi nam, że nie mamy, ponieważ nie prosimy (Jk 4,2). Trzymajmy Go więc za słowo i prośmy! Prosząc, nie mamy myśleć tylko o sobie. Mamy prosić po to, abyśmy mogli też być błogosławieństwem dla innych. Bóg zachęca nas, abyśmy prosili Go o wielkie rzeczy! Naszą największą potrzebą jest Duch Święty, więc w naszych prośbach skoncentrujmy się na proszeniu o Niego. Nie będziemy zbierać intencji modlitewnych przed rozpoczęciem modlitwy, ale zachęcamy do przedstawiania swoich prośb bezpośrednio Bogu w części prośb (Mt 18,19).

Dziękczynienie. Zakończymy dziękczynieniem, chwając Boga za to, co już uczynił i oczekując z wiarą tego, co jeszcze uczyni. **„Temu zaś, który według mocy działającej w nas potrafi daleko więcej uczynić ponad to wszystko, o co prosimy albo o czym myślimy, Temu niech będzie chwała w Kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia na wieki wieków. Amen”** (Ef 3,20-21 BW).

2. **Proszę o podążanie w modlitwie za osobą prowadzącą.** (Dziś będzie nią...). Ona rozpocznie i zakończy modlitwę, a także będzie robiła przejścia z jednego tematu do następnego.
3. **Można modlić się wiele razy, ale niech każda modlitwa będzie krótka** (2-3 zdania lub jedna myśl) i niech skupia się na bieżącym temacie (uwielbienie, prośby, itp.). Pamiętajmy o tym, by dać innym osobom przestrzeń i czas do modlitwy.
4. **Niech nasza modlitwa będzie wspólną rozmową z Bogiem.** Na głos modlimy się na zmianę, zgodnie z prowadzeniem Ducha Świętego. Jeśli ktoś chce tylko słuchać lub modlić się w ciszy, to też jest w porządku.
5. **Kiedy ktoś się modli, niech mówi głośno i wyraźnie, tak aby reszta grupy mogła słyszeć i wesprzeć w duchu tę modlitwę.**
6. **W ramach modlitwy możecie powoływać się na konkretne wersety biblijne, a nawet śpiewać pieśni.** Jeśli Bóg przypomni komuś z was jakąś pieśń, to niech zacznie ją śpiewać, a inni będą mogli dołączyć. Ellen White napisała, że „śpiew jest tak samo aktem uwielbienia jak modlitwa” (Child Guidance, s. 523, przekład własny). Nie ma nic piękniejszego niż sesja modlitewna, podczas której grupa łączy się we wspólnym śpiewie i uwielbieniu!

7. Poproście Boga, by inspirował wasze modlitwy.

„Musimy nie tylko modlić się w imieniu Chrystusa, ale także pod natchnieniem Ducha Świętego” (Christ’s Object Lessons, s. 147, przekład własny).

8. W końcu, kiedy już rozpoczynamy modlitwę, ustawmy się blisko siebie w kręgu.

Łatwiej jest wtedy usłyszeć modlitwy pozostałych osób, i też odczuć ducha jedności między nami. A tego właśnie chcemy. Skoro pewnego dnia będziemy rodziną w niebie, to równie dobrze możemy zacząć zachowywać się jak rodzina już tutaj.

Wskazówka dla osoby prowadzącej modlitwę:

Rozpoczynając każdy kolejny temat modlitwy, możesz przytoczyć pasujący werset biblijny lub zaintonować pieśń, którą inni będą mogli zaśpiewać razem z tobą. Jednoczenie się w śpiewie podczas przechodzenia z jednego tematu do drugiego to szczególny sposób na zbliżenie grupy do siebie w uwielbieniu i chwaleniu Boga. Zalecamy wybranie prostych pieśni, które większość ludzi zna na pamięć. Eliminuje to potrzebę używania śpiewników i ryzyko rozproszenia atmosfery modlitwy, gdy uczestnicy szukają właściwego numeru strony. (Można też wybrać jedną dłuższą pieśń, która ma 4-5 zwrotek i śpiewać po jednej zwrotce na rozpoczęcie każdej części. Tekst można wydrukować wcześniej na kartkach i porozkładać w sali modlitwy, aby każdy mógł go widzieć).

Na kolejnych stronach dla ułatwienia i inspiracji podajemy kilka sugerowanych pieśni oraz wersetów biblijnych do każdego z tematów.

Uwielbienie

Propozycje pieśni na rozpoczęcie modlitwy United

Prayer: „Zwróć swój wzrok na Jezusa”, „Otwórz me oczy, chcę widzieć Jezusa”, „Chcę ujrzeć Ciebie”, „Do Ciebie, Boże mój”, „Bliżej o Jezu”.

„Wejdźcie w bramy jego z dziękczynieniem, w przed-sionki jego z pieśnią chwały! Wysławiajcie go, błogo-sławcie imieniu jego!”.

Ps 100,4

„Podejźmy przed Jego oblicze z dziękczynieniem, Wykrzykujmy Mu radośnie pieśniami pochwalnymi. Pójdźmy, oddajmy pokłon i upadnijmy na twarz, Ze-gnijmy kolana przed Panem, naszym Stwórcą”.

Ps 95,2.6

„Będę błogosławił Pana w każdym czasie, Chwała jego niech będzie zawsze na ustach moich! Wysławiajcie Pana ze mną! Wywyższajmy wspólnie imię jego!”.

Ps 34,2-4

„Święty, święty, święty jest Pan, Bóg Wszechmogący, który był i który jest, i który ma przyjść”.

Ap 4,8

„Alleluja. Wystawiajcie Pana, albowiem jest dobry, albowiem łaska jego trwa na wieki!”.

Ps 106,1

„Niech wszystko, co żyje, chwali Pana! Alleluja”.

Ps 150,6

Propozycje pieśni na zakończenie części uwielbienia:

„Jezu, najpiękniejsze imię Twe”, „Tak jak jelen”, „Pana chwalmy dziś”, „O, błoga pewność, Jezus jest mój”, „Zaśpiewajmy pochwalny i wdzięczny nasz hymn”.

Wyznanie

„I jeśli mój lud, który jest nazwany moim imieniem, ukorzy się, będzie modlić się i szukać mojego oblicza, i odwróci się od swoich złych dróg, wtedy wysłucham go z nieba, przebaczę mu grzech i uzdrowię jego ziemię”.

2 Krn 7,14 (UBG)

„Oto ręka Pana nie jest tak krótka, aby nie mogła pomóc, a jego ucho nie jest tak przytępione, aby nie słyszeć. Lecz wasze winy są tym, co was odłączyło od waszego Boga, a wasze grzechy zasłoniły przed wami jego oblicze, tak że nie słyszysz”.

Iz 59,1-2

„Gdybym knuł niegodziwość w moim sercu, Pan by mnie nie wysłuchał”.

Ps 66,18 (NBG)

„Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego”.

Jk 5,16

„Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości”.

1 J 1,9

„Jak daleko jest wschód od zachodu, tak oddalił od nas występki nasze”.

Ps 103,12

Propozycje pieśni na zakończenie części wyznania grzechów: „Cudowna łaska”, „Serce czyste stwórz we mnie”, „Czy zbawienny strumień ci znan”, „Wszystko Tobie dziś oddaję”, „Wielki Boże Ty sam”.

Prośby

„Taka zaś jest ufność, jaką mamy do niego, iż jeżeli prosimy o coś według jego woli, wysłuchuje nas. A jeżeli wiemy, że nas wysłuchuje, o co prosimy, wiemy też, że otrzymaliśmy już od niego to, o co prosiliśmy”.

1 J 5,14-15

„Nadto powiadam wam, że jeśli by dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mojego, który jest w niebie”.

Mt 18,19

„Proście, a będzie wam dane, szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam. Każdy bowiem, kto prosi, otrzymuje, a kto szuka, znajduje, a kto kołaczę, temu otworzą”.

Mt 7,7-8

„Nie macie, bo nie prosicie”. „Dotąd o nic nie prosiście w imieniu moim; proście, a weźmiecie, aby radość wasza była zupełna”.

Jk 4,2, J 16,24

„Jeśli we mnie trwać będziecie i słowa moje w was trwać będą, proście o cokolwiek byście chcieli, stanie się wam”.

J 15,7

„Ach, Wszchemocny Panie! Oto Ty uczyniłeś niebo i ziemię wielką swoją mocą i swoim wyciągniętym ramieniem; nie ma nic niemożliwego dla Ciebie”.

Jr 32,17

Propozycje pieśni na zakończenie części próśb:

„On może”, „Największym skarbem”, „Szukajcie najpierw Królestwa Bożego”, „Nie ma problemu”, „Powiedz to zbawcy”.

Dziękczynienie

„Temu zaś, który według mocy działającej w nas może uczynić o wiele obficie ponad to wszystko, o co prosimy albo o czym myślimy, temu niech będzie chwała w Kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia na wieki wieków. Amen”.

Ef 3,20-21 (UBG)

„Błogosław, duszo moja, Panu i nie zapominaj wszystkich dobrodziejstw jego! On odpuszcza wszystkie winy twoje, lecz wszystkie choroby twoje”.

Ps 103,2-3

„I zanim zawołają, odpowiem im, i podczas gdy jeszcze będą mówić, Ja już ich wysłucham”.

Iz 65,24

„Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą znamy, bo wierny jest Ten, który dał obietnicę”

Hbr 10,23

„A wiara jest pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy. Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do Boga, musi uwierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają”.

Hbr 11,1.6

„A wiemy, że Bóg współdziała we wszystkim ku dobremu z tymi, którzy Boga miłują, to jest z tymi, którzy według postanowienia jego są powołani”.

Rz 8,28

„Nie troszczcie się o nic, ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu”.

Flp 4,6

Propozycje pieśni na zakończenie części dziękczynienia: „Bóg Syna dał”, „Rzućmy trwogę”, „On szczęściem mym”, „Należę do Jezusa”, „Dziękujmy Bogu wraz”.

Obietnice do modlitwy

„Według wiary waszej niechaj się wam stanie”.

Mt 9,29

„Czy jakakolwiek rzecz jest za trudna dla Pana?”.

Rdz 18,14 (UBG)

„Gdyż Pan wodzi oczyma swymi po całej ziemi, aby wzmacniać tych, którzy szczerym sercem są przy nim”.

2 Krn 16,9

„Ja, Pan, jestem Bogiem twoim, który cię wywiódł z ziemi egipskiej! Otwórz szeroko swe usta, a napelnę je!”

Ps 81,11

„Jedni pokładają ufność w rydwanach, inni w koniach, lecz my będziemy wspominać imię PANA, naszego Boga”.

Ps 20,7 (UBG)

„Pan nie zwleka z dotrzymaniem obietnicy, chociaż niektórzy uważają, że zwleka, lecz okazuje cierpliwość względem was, bo nie chce, aby ktokolwiek zginął, lecz chce, aby wszyscy przyszedli do upamiętania”.

2 P 3,9

„Sam za was Pan walczyć będzie, a wy w pokoju będziecie”. „Jeśli Bóg za nami, któż przeciwko nam?”.

WJ 14,14 (BB); Rz 8,31

„Ja zaś do Boga zawołam i PAN mnie wybawi. Wieczorem, rano i w południe będę się modlić i głośno wołać, a on wysłucha mego głosu. Odkupił moją duszę, abym miał spokój od walki, jaką ze mną toczyli, bo wielu ich było przy mnie”.

Ps 55,16-18 (UBG)

„Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich”.

Mt 18,20

„Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe”.

Rz 10,17

„Jeśli we mnie trwać będziecie i słowa moje w was trwać będą, proście o cokolwiek byście chcieli, stanie się wam”.

J 15,7

„U ludzi to rzecz niemożliwa, ale nie u Boga; albowiem u Boga wszystko jest możliwe”.

Mk 10,27

„Wszystko, o cokolwiek byście się modlili i prosili, tylko wierzcie, że otrzymacie, a spełni się wam”.

Mk 11,24

„Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”.

J 20,29

„Gdyż bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z nadziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okręgach niebieskich. Dlatego weźcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić opór w dniu złym i, dokonawszy wszystkiego, ostać się. (...) w każdej modlitwie i prośbie zanoście o każdym czasie modły w Duchu i tak czuwajcie z całą wytrwałością i błaganiem za wszystkich świętych”.

Ef 6,12-13.18

„Przez które darowane nam zostały drogie i największe obietnice, abyście przez nie stali się uczestnikami boskiej natury, uniknąwszy skażenia, jakie na tym świecie pociąga za sobą pożądlivość”.

2 P 1,4

„Wierny jest ten, który was powołuje; On też tego dokona”.

1 Tes 5,24

„A kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony”.

Mt 24,13

Jak zakończyć modlitwę United Prayer

Na zakończenie sesji modlitewnej prowadzący powinien zachęcić obecnych, aby kontynuowali modlenie się. Może to zrobić poprzez:

1. Zachęcenie, aby uczestnicy uczynili modlitwę United Prayer stałym elementem swojego życia (w jakiejś formie). Jeśli to możliwe, to niech podzielili się z nimi kopią tego podręcznika, tak aby mogli uczyć innych wspólnej modlitwy.
2. Podkreślenie znaczenia wytrwałości w modlitwie, jeśli chcemy mieć udział w doświadczeniu, jakie mieli uczniowie w wieczniku.

3. Zachęcenie ludzi do dzielenia się swoim doświadczeniem z innymi, jeśli doznali błogosławieństwa wspólnej modlitwy. To ułatwi im spróbowanie w przyszłości.
4. Co najważniejsze, przypomnienie uczestnikom, aby zrealizowali przekonania, które Bóg położył im na sercu podczas modlitwy, bez względu na to, jak trudne mogłoby to być. Gdyż jakie znaczenie ma nasza modlitwa, jeśli po jej zakończeniu nadal będziemy postępowali w ten sam grzeszny, samolubny sposób?
5. Wreszcie, poprzez zachęcenie wszystkich, którzy znają język angielski, aby odwiedzili stronę www.revivalandreformation.org, gdyż tam znajdują wiele dodatkowych zasobów modlitewnych, programy na Dni Modlitwy i Postu oraz materiały dotyczące ożywienia. Tam też mogą podzielić się swoimi doświadczeniami dotyczącymi modlitwy, aby były zachęceniem dla ludzi z różnych stron świata.

Dodatkowe wskazówki dla prowadzących modlitwę

Ta sekcja zawiera porady, które pomogą przygotować się do poprowadzenia modlitwy United Prayer, tak by uniknąć potencjalnych pułapek.

Przygotuj swoje serce

Bardzo ważne jest, aby osoba prowadząca modlitwę była przygotowana i przyszła na sesję modlitewną z sercem opróżnionym z egoizmu i wypełnionym Duchem Świętym. Ten, kto czeka z przygotowaniami do ostatniej chwili, nie będzie tak skuteczny, jak ten, kto przychodzi na sesję modlitewną po spędzeniu czasu w obecności Boga.

„Intensywność życia zawładnęła dzisiejszym światem jak nigdy przedtem. W zabawach, w pogoni za zarobkiem, w walce o władzę, w walce o byt leży jakaś straszliwa moc, która opanowuje ciało, ducha i duszę, a w tym oszałamiającym pędzie życia ludzkiego Bóg zaprasza nas, byśmy przyszli do Niego i obcowali z Nim: »Przestańcie i poznajcie, żem Ja Bóg« (Psalm 46,11). **Wielu, nawet w nabożnym skupieniu, nie otrzymuje błogosławieństwa, wynikającego z rzeczywistego obcowania z Bogiem. Są w zbyt dużym pośpiechu.** Szybkimi krokami przekraczają próg chwalebnej obecności Chrystusa, może przebywają przez chwilę w granicach świętości, lecz nie czekają na radę. Nie mają czasu zatrzymać się przy boskim Nauczycielu i z tym samym brzemieniem, z którym stanęli przed Panem, wracają do swoich prac. **Tacy pracownicy nigdy nie uzyskają najwyższych rezultatów, dopóki nie odkryją tajemnicy siły. Muszą znaleźć czas na rozmyślanie o Bogu,**

na modlitwę i cierpliwe oczekiwanie, na odnowę sił fizycznych i duchowych. Potrzebują wzniosłego wpływu Jego Ducha. Kiedy go otrzymają, nowe życie wypełni ich. Słabe ciało i zmęczony umysł doznają posilenia, a obciążone serca – ulgi. **Potrzebna nam jest nie tylko chwila w obecności Chrystusa, lecz osobiste kontakty z Nim, spoczynek przy Nim, przebywanie w Jego obecności”.**

Wychowanie, 183.3

„Modlitwa jest oddechem duszy. Jest tajemnicą duchowej mocy. Żadne inne środki łaski nie mogą jej zastąpić, a zdrowie duchowe jest od niej uzależnione (...). Zaniedbanie modlitwy albo modlenie się w sposób chaotyczny i niesystematyczny prowadzi do rezygnacji z polegania na Bogu. Duchowe siły tracą żywotność, a religijne doświadczenie zostaje pozbawione zdrowia i wigoru”.

Poselstwo do młodzieży, 186.1

Bądź przykładem pobożności

Kiedy się modlimy, wchodzimy do sali tronowej Króla Wszechświata. Niech prowadzący będzie dla innych przykładem okazywania szacunku i czci zarówno w słowach, jak i w czynach. Zachęcamy do klęczenia podczas modlitwy, ale rozumiemy, że okoliczności mogą wymagać od niektórych siedzenia bądź stania.

„Prawdziwy szacunek dla Pana budzą Jego niepojęta wielkość i świadomość Jego obecności. Odczucie obecności Niewidzialnego powinno poruszyć każde serce. Czas i miejsce modlitwy są święte, ponieważ Bóg jest tam obecny. Gdy cześć i szacunek dla Pana będą wyrażane w postawie i zachowaniu, uczucia, z których owa cześć i szacunek wypływają, będą się pogłębiać. »Święte i straszne jest imię jego« (Psalm 111,9) – oświadcza psalmista. Aniołowie, gdy wymawiają to imię, zakrywają swoje twarze. Z jakimże szacunkiem powinniśmy je wypowiadać my, upadli i grzeszni!»

Poselstwo do młodzieży, 187.4

Pozwól, by Duch Święty prowadził

To oczywiste, że osoba prowadząca modlitwę czuje się odpowiedzialna za jej przebieg i płynność. Jednak, jak już wspominaliśmy, każda sesja modlitewna jest grupową rozmową z Bogiem i sporadyczne okresy ciszy są czymś normalnym. Te momenty mogą wydawać się niezręczne, ale nie należy się ich obawiać.

Duch Święty wykorzystuje te chwile, by przemawiać do serc. Również w tych momentach osoby bardziej nieśmiałe mają okazję do modlitwy. Prowadzący musi umieć oprzeć się chęci panowania nad sytuacją i wypełniania ciszy, by utrzymać tempo modlitwy. Trzeba pozwolić działać Duchowi Świętemu i niech to On nadaje rytm.

Módl się więcej, a mów mniej

Szatan jest zachwycony, kiedy udaje mu się sprawić, że rozmawiamy o naszych problemach, zamiast się o nie modlić. Mając to na uwadze, odradzamy dzielenia się intencjami przed rozpoczęciem wspólnej modlitwy. Zamiast tego warto zachęcić obecnych do przedstawiania swoich prośb bezpośrednio Bogu w czasie prośb.

„Przedkładajcie wspólnie swoje kłopoty Bogu. Mówcie mniej; dużo kosztownego czasu traci się na rozmowy, które nie dają żadnego światła. Niech bracia jednoczą się w poście i modlitwie, prosząc o mądrość, jakiej Bóg obiecał dostarczyć w obfitości”.

Chrześcijanin a dieta, 129.2

Niech poszczególne modlitwy będą krótkie

Ważne jest, aby osoba prowadząca dawała przykład krótkich, zwięzłych modlitw, a wtedy grupa pójdzie za tym przykładem. Może się zdarzyć, że jedna lub dwie osoby (lub kilka) nie będą zwracać uwagi na sugerowane wytyczne, a gdy już zaczną się modlić, to będą się modlić przez dłuższy czas. Po prostu okażcie cierpliwość. **Najważniejsze jest to, że się modlą!**

„Na spotkaniach **módl się krótko**, a dłuższe modlitwy pozostaw na czas osobistej rozmowy z Bogiem”.

Manuscript Releases, tom 10, s. 130 (przekład własny)

„Ucz się modlić **krótko i konkretnie**, prosząc dokładnie o to, czego potrzebujesz”.

Our High Calling, s. 130 (przekład własny)

Kiedy prowadzisz, bądź wrażliwy

Trzeba zachować wrażliwość na fakt, że niektórzy ludzie nie czują się zbyt komfortowo, zbliżając się do Boga w modlitwie. Być może nigdy nie doświadczyli mocy, jaka jest wynikiem godzin spędzonych na osobistej modlitwie i nie są przyzwyczajeni do modlitwy grupowej. Prowadzący, który modli się długo i starannie dobiera słowa, może onieśmielać tych członków grupy, którzy czują, że nie są tak elokwentni. Trzeba modlić się tak, jak prowadzi Duch Święty, ale zachowując prostotę słów. (Należy zrozumieć poziom, na jakim znajdują się uczestnicy modlitwy i z tego poziomu rozpocząć). Dla Jezusa w modlitwie ważniejsza jest nasza szczerłość serca niż elokwencja.

Ludzie mogą też być onieśmieleni czasem trwania całej modlitwy. Ci, którzy są nowicjuszami w modlitwie United Prayer, często martwią się, że czas będzie się dłużył; nie wyobrażają sobie modlić się przez całą godzinę. Jednak w miarę, jak przechodzi się przez cztery etapy, a ludzie są zachęceni do krótkich i zwięzłych modlitw (w przeciwieństwie do długich modlitw przypominających kazania, które wydają

się ciągnąć w nieskończoność), to czas zwykle mija szybko. Faktycznie większość osób po zakończeniu ma wrażenie, że modlitwa trwała 20 minut a nie godzinę. Wielu ludzi mówi: „*Nigdy wcześniej nie modliłem się tak długo, a ten czas minął tak szybko. To niesamowite!*”.

Dodatkowe inspiracje i źródła

Cztery tematy modlitwy

Biblia zawiera wiele przykładów tych czterech tematów, które wyróżniamy w modlitwie United Prayer. Można je znaleźć zarówno w Starym, jak i Nowym Testamencie, a co najważniejsze, w przykładzie modlitwy danym przez samego Jezusa. Tematy te są bardzo głębokie, a jednocześnie mogą być zrozumiane przez dziecko.

Modlitwa Pańska

Ojciec nasz, któryś jest w niebie, święć się imię twoje (**uwielbienie**), Przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi (**prośba o Bożą wolę**). Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj (**prośba o osobiste potrzeby**), i odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom (**wyznanie grzechów i skrucha**); i nie wódź

nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego (**prośba o duchowe zwycięstwo**); albowiem twoje jest Królestwo i moc, i chwała na wieki wieków (**uwielbienie/dziękczynienie**).

Mt 6,9-13

„Modlitwa Pańska miała być powtarzana nie tyle jako formuła, ale jest ilustracją tego, jakie powinny być nasze modlitwy – proste, gorliwe i związane. W prostej prośbie powiedzcie Panu o waszych potrzebach i wyrażcie wdzięczność za Jego miłosierdzie. W ten sposób zapraszacie Jezusa jako mile widzianego gościa do waszego domu i serca”.

Jak wychować dziecko, 384.2

„Jesteśmy bardzo oszczędni w podziękowaniach. Gdyby miłość i dobroć Boga wywoływały więcej dziękczynienia i uwielbienia, mielibyśmy znacznie więcej mocy w modlitwie. Obfitowalibyśmy coraz bardziej w miłość Bożą i mielibyśmy więcej powodów do uwielbienia. Wy, którzy skarżycie się, że Bóg nie słyszy waszych modlitw, zmieńcie obecny porządek rzeczy i przeplatajcie wasze prośby wychwalaniem Boga. Kiedy będziecie rozważać Jego dobroć i miłosierdzie, stwierdzicie, że On rozważy wasze potrzeby.

Testimonies for the Church,
tom V, 317.1 (przekład własny)

Więcej przykładów tych tematów modlitewnych:

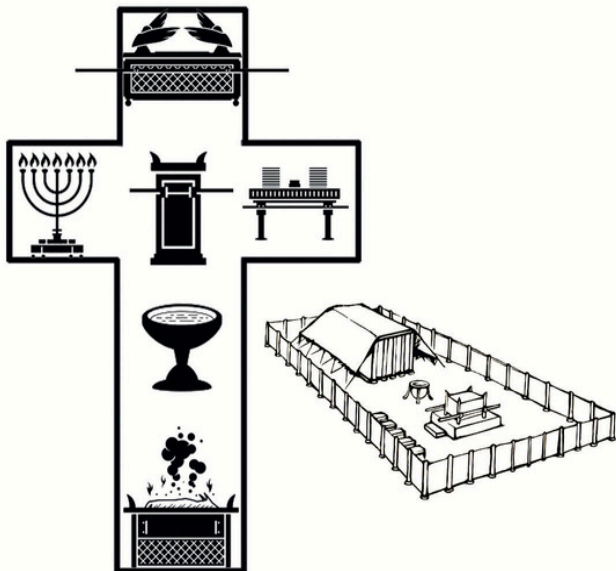
Modlitwa Nehemiasza: Neh 1,5-11

Modlitwa dzieci Izraela: Neh 9

Modlitwa Salomona: 1 Krl 8

Modlitwa Daniela: Dn 9,3-19

Przed/po Pięćdziesiątnicy: Księga Dziejów Apostolskich

Model świątyni

- 1. Dziękczynienie.** Zostaliśmy poinstruowani: „Wejdźcie w bramy jego z dziękczynieniem, w przedsionki jego z pieśnią chwały!”

Ps 100,4

- 2. Wyznanie grzechów.** Pierwszym przystankiem wewnątrz świątyni jest ołtarz ofiarny. Tutaj wyznajemy nasze grzechy i wyznajemy naszą wiarę w Chrystusa, powołując się na Jego ofiarę złożoną na krzyżu. Wyznanie grzechów jest również warunkiem wstępnym otrzymania deszczu Ducha świętego, którego pragniemy z nieba.

2 Krn 6,26-27; Kpł 4,26; Rz 10,9-13

- 3. Wyznanie i oczyszczenie.** Przechodząc do kadzi, prosimy Boga, aby nas oczyścił (ochrzcił) mocą Jego Słowa i przyjmujemy przebaczenie, które On oferuje.

Wj 30,18-21; Ef 5,26-27

- 4. Prośba o Ducha Świętego.** Następnie, wchodząc do Miejsca Świętego, dochodzimy do siedmioramiennego świecznika. Tutaj prosimy Boga, aby nas ochrzcił i napełnił swoim Duchem Świętym.

Ap 1,12; Łk 11,13

- 5. Prośba o duchowy i fizyczny chleb.** Przy stole chleba pokładnego prosimy Boga, aby zaspokoił nasze potrzeby. Przede wszystkim, On jest du-

chowym chlebem życia. Jednakże obiecuje również zapewnić nam fizyczny chleb i zaspokoić potrzeby związane z doczesnym życiem.

J 6,35; Iz 33,16; Flp 4,19

6. Prośba za pośrednictwem naszego Orędownika. Na ołtarzu kadzenia sprawiedliwe modlitwy Chrystusa przykrywają nasze własne, czyniąc je akceptowalnymi dla Boga. Dzięki temu jesteśmy w stanie wstawiać się wraz z Nim za innych.

Rz 8,26.34; Iz 59,16; Flp 1,3-6

7. Dziękczynienie w uwielbieniu i chwale. W końcu, gdy kłaniamy się w obecności Boga (w miejscu Najświętszym), zastanawiając się nad wszystkim, co dla nas uczynił, z naszych ust ponownie wypływa uwielbienie i chwała. Jak to było w przypadku uczniów po Pięćdziesiątnicy, naszym największym pragnieniem jest świadczenie o tym, co widzieliśmy w Chrystusie.

Ps 150,1-2; Hbr 10,19-23

Co będzie rezultatem takich modlitw?

W Starym Testamencie Bóg mieszkał w fizycznym przybytku czy też świątyni. Teraz to my jesteśmy świątynią Boga (1 Kor 3,16). Kiedy wyznajemy nasze grzechy (1 J 1,9) i zwracamy się do Niego w prawdziwym uwiel-

bieniu, Jego Duch wypełnia nasze życie. Nie ma wtedy już miejsca dla egoizmu ani dla naszej własnej sprawiedliwości, gdyż Jego chwała wypełnia tę przestrzeń!

„I stało się, że gdy jeden za drugim trąbili, śpiewali oraz jeden za drugim wydawali głos, chwając i sławiąc WIEKUISTEGO; gdy podnosili głos na trąbach, na cymbałach i na innych instrumentach muzycznych oraz chwalili WIEKUISTEGO, że jest dobry, że na wieki trwa jego miłosierdzie, wtedy ten dom, to jest Dom WIEKUISTEGO został napełniony obłokiem, tak, że kapłani nie mogli utrzymać pozycji stojącej i pełnić służbę z powodu tego obłoku; bowiem Dom Boga napełniła chwała WIEKUISTEGO”.

2 Krn 5,13-14 (NBG)

„Nabożeństwa, modlitwy, uwielbienie, pokorne wyznanie grzechów, pochodzące od prawdziwie wierzących, jak kadzidło wznoszą się do świątyni niebiańskiej, jednak **przechodząc przez skażone kanały człowieczeństwa, są one tak zanieczyszczone, że gdyby nie zostały oczyszczone krwią, nigdy nie stanowiłyby dla Boga wartości.** One nie wstępują tam w doskonałej czystości i gdyby nie Pośrednik, który stoi po prawicy Boga i przedstawia oraz oczyszcza wszystko swoją sprawiedliwością, byłyby one nie do przyjęcia przez Boga. Całe kadzidło pochodzące z ziemskich przybytków musi być przesiąknięte oczyszczającymi kroplami krwi

Chrystusa. On trzyma przed Ojcem kadzielnicę swoich własnych zasług, w których nie ma żadnej skazy ziemskiego zepsucia. **Zbiera do tej kadzielnicy modlitwy, uwielbienie i wyznania swego ludu i wraz z nimi przedkłada swoją własną, doskonałą sprawiedliwość.** Wtedy kadzidło, nasycone wonnością zasług Chrystusowej ofiary przebłagalnej, w pełni dociera do Boga i całkowicie jest zdadne do przyjęcia. Wówczas też posyłane są łaskawe odpowiedzi”.

Selected Messages, tom 1, 320.1 (przekład własny)

„Gdybyśmy chcieli ofiarować modlitwę, która będzie mogła być przyjęta, to powinniśmy zdać sobie sprawę z tego, że w naszej prośbie znajdujemy się w komnacie audiencyjnej Najwyższego... Modlitwa do naszego Ojca Niebieskiego to coś wielkiego. Przychodzimy, aby złożyć nasz niedoskonały hołd dziękczynienia u Jego stóp w uznaniu Jego miłości i miłosierdzia, na które zupełnie nie zasługujemy. Przychodzimy, aby wyjawić nasze potrzeby, wyznaczyć nasze grzechy i przedstawić Mu Jego własne obietnice”.

Review and Herald, 28 maja 1895, par. 2
(przekład własny)

„Żadne zewnętrzne formy nie mogą zająć miejsca prostej wiary i całkowitego oddania się Bogu. Jednak żaden człowiek nie może wyzbyć się swej osobowości. Musi tylko zezwolić, by Chrystus wykonał za

niego swe dzieło. Wówczas pragnieniem naszej duszy będzie: **Panie, weź moje serce, bo ja Ci go dać nie potrafię. Ono jest Twoją własnością. Zachowaj je w czystości, ja tego dla Ciebie uczynić nie potrafię. Ratuj mnie mimo mojego słabego, niepodobnego do Chrystusa »ja«.** Ty mnie ukształtuj i uformuj. **Przenieś mnie w atmosferę czystą i świętą; gdzie strumień Twojej miłości mnie ogarnie.** Takie oddanie Panu samego siebie musi być uczynione nie tylko na początku życia chrześcijańskiego. Musi się ono odnawiać przy każdym kolejnym kroku prowadzącym wzwyż. Wszystkie nasze dobre uczynki wypływają z siły, która nie jest naszą siłą. Dlatego serce musi bezustannie dążyć do Boga tak, by móc dokonać poważnego, rozdzierającego duszę wyznania grzechów i upokorzenia siebie. Tylko stałe wyrzekanie się własnego »ja« i ufanie Chrystusowi pozwoli nam kroczyć pewnie naprzód”.

Przypowieści Chrystusa, 100

Kultura fałszywego ożywienia

Nie promujemy ani nie wspieramy żadnej z niebiblijnych dyscyplin modlitewnych lub metod modlitwy zakorzenionych w ruchu formacji duchowej, mistycyzmie lub okultyzmie – takich jak modlitwa kontemplacyjna, modlitwa głębi, powtarzające się modlitwy, labirynty modlitewne itp.

Mark Finley napisał w książce *Ożyw nas ponownie*: „W czasach końca szatan nie zajmuje się nienawróconymi. Jest pewny, że trzyma ich mocno w swoich rękach. Zajmuje się chrześcijanami. Wprowadzając swoje zwiedzenie w Kościele, prowadzi miliony wierzących na błędne drogi” (wydanie pierwsze, Warszawa 2019, s. 62).

„Nim Pan przyjdzie po raz ostatni na ziemię, by sądzić ludzi, wśród Jego wiernych nastąpi powrót do pierwotnej pobożności, jaka istniała jedynie w czasach apostołskich. (...) Nieprzyjaciel ludzi pragnie przeszkodzić temu dziełu; będzie próbował rozwinąć ruch fałszywej pobożności. W Kościołach, które może poddać swej zwodniczej władzy, obudzi przekonanie, że spłynęło na nie wyjątkowe błogosławieństwo Boże, co uwidoczni się w wielkim, religijnym poruszeniu. Ogromne tłumy ludzi będą się cieszyć, że Bóg działa w tak cudowny sposób, podczas gdy autorem tego fałszywego przebudzenia będzie ktoś zupełnie inny. Pod pozorem prawdziwej religii szatan będzie próbował rozszerzyć swój wpływ na cały chrześcijański świat. (...) Już dzisiaj daje się zauważyć emocjonalne podniecenie i takie pomieszanie prawdy z fałszem, że doskonale potrafi to wprowadzić w błąd. Jednak nikt nie powinien dać się zwieść. W świetle Słowa Bożego nietrudno rozpoznać charakter tych ruchów. Tam, gdzie odrzuca się świadectwo Biblii i odwraca od jej jasnych, badających serca prawd, które żądają samozaparcia i wyrzeczenia się świata, tam – możemy być tego

pewni — Bóg nie udziela swego błogosławieństwa. Stosując zasadę podaną przez samego Chrystusa: „Po ich owocach poznacie ich”, łatwo będzie stwierdzić, że ruchy te nie są dziełem Ducha Bożego”.

Wielki bój, 246.5

Świadomość prawdziwego przebudzenia

W naszym gorliwym pragnieniu uniknięcia fałszywego ducha przebudzenia, musimy uważać, aby nie zgasić prawdziwego!

„W obecnym czasie istnieje prawie powszechny stan niewiary w odniesieniu do działania Ducha Świętego, szczególnie w objawianiu Jego darów. Niewiara zamyka Ducha Bożego z dala od umysłu człowieka. Gasi Ducha i pozostawia masy wystawione na złudzenia tych ostatecznych dni. Ci, którzy przez niewiarę gaszą ducha w tych ostatnich dniach, będą słabo przygotowani do udziału w wielkich błogosławieństwach, które Bóg obiecuje przez proroka Joela, cytowanego przez Piotra (Dz 2,17-18 UBG): »I stanie się w ostatecznych dniach – mówi Bóg – że wyleję z mego Ducha na wszelkie ciało i będą prorokować wasi synowie i córki, wasi młodzieńcy będą mieć widzenia, a starcy będą śnić sny. Nawet na moje sługi i służebnice wyleję w tych dniach z mego Ducha

i będą prorokować«. »Wczesny deszcz« został dany w dniu Pięćdziesiątnicy pierwszym chrześcijanom, aby ziarno Ewangelii wykiełkowało i zapaściło korzenie. »Późny deszcz« nadchodzi, aby złote żniwo dojrzało dla spichlerza Bożego. **Strzeż się, drogi czytelniku, aby niewiara w tobie nie zgasiła ducha i nie odcięła cię od tego wielkiego błogosławieństwa przeznaczonego dla wierzących**”.

Spiritual Gifts, tom 3, s. 19 (przekład własny)

„Chrzest Ducha Świętego, podobny do tego, jaki miał miejsce w dniu Pięćdziesiątnicy, doprowadzi do ożywienia prawdziwej religii i do dokonywania wielu cudownych dzieł. Niebiańskie inteligentne istoty wejdą pomiędzy nas, a ludzie będą mówić pobudzani przez Świętego Ducha Bożego. Jednak gdyby Pan działał na ludzi, tak jak w dniu Pięćdziesiątnicy i później, wielu z tych, którzy teraz twierdzą, że wierzą w prawdę, a mimo to tak niewiele wiedzą o działaniu Ducha Świętego, zawołaliby: »Strzeżcie się fanatyzmu«. O tych, którzy byliby pełni Ducha, powiedzieliby: »Młodym winem się upili« (Dz 2,13). (...) **Wielkim grzechem tych, którzy twierdzą, że są chrześcijanami, jest to, że nie otwierają serca na przyjęcie Ducha Świętego.** Kiedy dusza tęskni za Chrystusem i stara się być z nim jedno, wówczas ci, którzy zadowolają się zaledwie formą pobożności, mówią: »Bądź ostrożny, nie popadaj w skrajność«. (...) Jednak

choć powinniśmy być ostrożni, by nie wpaść w ludzkie podniecenie, nie powinniśmy być wśród tych, którzy będą wzbudzać ciekawość i żywić wątpliwość co do dzieła Ducha Bożego”.

Wybrane poselstwa, tom 2, 55

„Wszakże jeszcze teraz mówi Pan: Nawróćcie się do mnie całym swym sercem, w poście, płaczu i narzekaniu! Rozdzierajcie swoje serca, a nie swoje szaty, i nawróćcie się do Pana, swojego Boga, gdyż On jest łaskawy i miłosierny, nierychły do gniewu i pełen litości, i żał mu karania!”

Jl 2,12-13

Kiedy unizamy się przed Bożym tronem, wyznajemy nasze grzechy i wstawiamy się za innymi, to nasze serca się wzruszają, a czasami nawet płyną łzy! Jednak prawdziwym dowodem tego, że jesteśmy ożywieni przez Boga, jest przemiana, która zachodzi w naszym życiu.

„Sprawdzianem uczniostwa jest posłuszeństwo. Dowodem prawdziwości zapewnień o miłości do Boga jest zachowywanie Jego przykazań. Jeśli przyjmowana do serca prawda niszczy panujący w nim grzech, oczyszcza splamioną duszę i uświęca charakter, wówczas poznajemy, że jest to prawda Boża”.

Najpiękniejsze nauki Jezusa, 130.1

Test Słowa Bożego

W miarę jak mrok zwiedzenia rozprzestrzenia się w chrześcijańskim świecie, jedynym sposobem, aby nie dać się zwieść, jest sprawdzanie wszystkiego za pomocą Słowa Bożego.

„Do zakonu raczej i do świadectwa, ale jeśli nie chcą, niechże mówią według słowa tego, w którym nie masz żadnej zorzy” (Iz 8,20 BG). **Lud Boży otrzymał Pismo Święte jako ochronę przeciwko fałszywym naukom i oszukańczej mocy duchów ciemności.** Szatan stosuje wszelkie możliwe środki, by uniemożliwić ludziom zdobycie wiedzy biblijnej, ponieważ wyraźnie demaskuje ona jego oszustwa. Przy każdej oznace ożywienia w dziele Bożym książę zła wzmacnia swoją działalność, czyni teraz przygotowania do ostatecznej walki przeciw Chrystusowi i jego naśladowcom. Wkrótce ujrzymy ostatecznie zwiedzenie. **Antychryst przedstawi swe wspaniałe dzieło przed naszymi oczami, jego fałszerstwo będzie tak bardzo podobne do prawdy, że bez Pisma Świętego nie będzie można odróżnić fałszu od prawdy.** Z Biblią w ręce należy więc badać każde twierdzenie i każdy cud. (...) **Tylko ci, którzy żyją zgodnie z prawami zawartymi w Biblii ostoją się w ostatecznej walce”.**

Wielki bój, 317

„Bóg chce mieć na ziemi lud, który jedynie Biblię uznaje za podstawę wszelkich nauk i reform... Żyjemy w najpoważniejszym czasie w historii świata. Właśnie teraz rozstrzyga się los wielomiliardowej ludzkości. Nasza przyszłość, a także zbawienie innych zależne są od kierunku życia, jaki obecnie obierzemy... **Musimy ukorzyć się przed Bogiem, musimy w poście i modlitwie rozmyślać o Jego Słowie, a szczególnie o wydarzeniach związanych z sądem. Powinniśmy szukać głębokich i pouczających doświadczeń w sprawach Pana. Nie mamy ani jednej chwili do stracenia”.**

Wielki bój, 321.2

„Szatan dobrze wie, że ci których skłoni do zaniedbania modlitwy i studiowania Pisma Świętego, zostaną przez niego pokonani. Dlatego stosuje najrozmaitsze sposoby opanowania umysłu człowieka”.

Wielki bój, 277.5

„Mający nadejść czas ucisku i trwogi wymaga wiary, która zniesie trudy, zwłokę i głód – wiary, która się nie zachwieje nawet w najgorszych pokusach. Wszystkim dany jest czas łaski w celu przygotowania się na dni ucisku. Jakub zwyciężył, ponieważ był wytrwały i zdecydowany. Jego zwycięstwo jest dowodem mocy, jaką posiada bezustanna modlitwa. Wszyscy, którzy jak Jakub opierają się na

obietnicach Bożych i jak on są gorliwi oraz stanowczy, osiągną podobne zwycięstwo. **Kto nie chce zaprzeć się samego siebie, skruszyć się przed Bogiem oraz modlić się gorliwie i wytrwale, ten nie zwycięży.** Jakże mało ludzi wie, co znaczy walczyć z Bogiem! Jak mało trwa przed Bogiem w gorliwym żądaniu. Jak niewielu z niezachwianą wiarą chwytą się obietnic Bożych, gdy ogarniają ich potężne fale wątpienia i rozpaczy”.

Wielki bój, 331.2

Publiczne wyznanie grzechów

Często pojawia się pytanie: „Jakie grzechy należy wyznawać publicznie?”. Jeśli ciało Chrystusa jest świadome grzechu lub jeśli dana osoba była przeszkodą dla innych poprzez swoje działania lub postawę, wówczas publiczne wyznanie grzechów jest zawsze właściwe. W przeciwnym razie zachęca się do prywatnego wyznania. Wizja Ellen White dotycząca spotkań Generalnej Konferencji w 1902 roku pomaga wyjaśnić tę kwestię i zawiera nauki cenne również dla nas dzisiaj. Pamiętajmy, że jednym z największych lęków szatana jest to, że usuniemy każdą przeszkodę między nami a Chrystusem. Niech więc naszą modlitwą będzie: „Niech nic nie stoi między moją duszą a Zbawicielem, tak aby Jego błogosławione oblicze było widoczne; Niech nic nie stoi na

przeszkodzie otrzymania nawet najmniejszej z Jego łask; Niech droga będzie wolna! Niech nic nie stoi na przeszkodzie”.

„Co mogło być”... Może być!

„Pewnego dnia w południe pisałam na temat pracy, jaka mogła zostać wykonana na ostatniej Generalnej Konferencji, gdyby ludzie na zaufanych stanowiskach podążyli za wolą i drogą Boga. Ci, którzy posiadali wielkie światło, nie żyli zgodnie z tym światłem. Zgromadzenie się skończyło, a nie uczyniono żadnej zmiany na lepsze. Ludzie nie ukorzyli się przed Panem tak, jak powinni byli to uczynić, i Duch Święty nie został im udzielony.

Pisałam, aż straciłam świadomość, i wydawało mi się, że jestem świadkiem następującej sceny w Battle Creek. Zgromadziliśmy się w audytorium świątynnym. Modliliśmy się, zaśpiewaliśmy pieśń, a potem znowu się modliliśmy. Zanosiliśmy najszczęśliwsze prośby do Boga. **Nabożeństwo zostało zaznaczone obecnością Ducha Świętego. Jego praca sięgała głęboko, a niektórzy z obecnych głośno płakali.**

Pewien człowiek podniósł się z kolan i powiedział, że w przeszłości nie zgadzał się z pewnymi osobami i nie czuł dla nich miłości, lecz teraz ujrzał się takim, jakim jest. Z głęboką powagą powtórzył poselstwo

dla zboru w Laodycei: »Ponieważ mówisz: Bogaty jestem i wzbogaciłem się, i niczego nie potrzebuję«. W mojej samowystarczalności dokładnie tak się czułem, powiedział. »A nie wiesz, żeś pożałowania godzien nędzarz i biedak, ślepy i goły«. Teraz widzę, że jestem w takim stanie. Moje oczy się otwały. Mój duch był zatwardziały i niesprawiedliwy. Uważałem się za sprawiedliwego, ale teraz moje serce zostało złamane i widzę u siebie potrzebę skorzystania z cennej rady Tego, który przejrzał mnie na wylot. O, jak łaskawe, litościwe i kochające są te słowa: »Radzę ci, abyś nabył u mnie złota w ogniu wypróbowanego, abyś się wzbogacił i abyś przydział szaty białe, aby nie wystąpiła na jaw haniebna nagość twoja, oraz maści, by nią namaścić oczy twoje, abyś przejrzał (Ap 3,17-18 BW)«.

Przemawiający zwrócił się do tych, którzy się modlili i powiedział: »Mamy coś do zrobienia. Musimy wyznać nasze grzechy i ukorzyć nasze serca przed Bogiem«. Czynił kruszące serca wyznania, a następnie podszedł do kilku braci, jednego po drugim i wyciągał do nich swoją rękę, prosząc o przebaczenie. Ci, do których się zwracał, zrywali się na nogi, wyznając grzechy i prosząc o przebaczenie, a następnie padali sobie w ramiona, płacząc. Duch wyznawania grzechów rozszerzył się na całe zgromadzenie. Był to okres Pięćdziesiątnicy. Śpiewano pieśni na chwałę Bogu do późna w nocy; prawie do rana to działanie Ducha Świętego było widoczne...

Wydawało się że nie ma osoby zbyt dumnej, aby wyznawać grzechy z głębi serca a ci, którzy przodowali, byli tymi, którzy mieli wpływ, ale którzy nie mieli przedtem odwagi, aby wyznać swoje grzechy. Radość była tak wielka, jak jeszcze nigdy przedtem w audytorium świątynnym.

Wtedy odzyskałam świadomość i przez moment nie wiedziałam, gdzie jestem. Wciąż trzymałam w ręce pióro. Usłyszałam głos mówiący do mnie:

»Tak mogło być. Pan czekał, aby to wszystko uczynić dla swojego ludu. Całe niebo czekało na to, aby okazać łaskę«. (...) Przeżywałam ogromny ból rozczarowania, kiedy zdałam sobie sprawę z tego, że to, czego byłam świadkiem, nie jest rzeczywistością.

*5 stycznia 1903, To the Battle Creek Church
w: Testimonies to the Church, tom 8, s. 104-105
(przekład własny)*

Przyjrzyjmy się kilku zasadom, które należy wziąć pod uwagę w kontekście publicznego i prywatnego wyznania grzechów: „Pismo nakazuje nam: »Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni. Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego« (Jk 5,16). Osobie proszącej o modlitwę należy przekazać takie myśli: »Nie potrafimy czytać w sercu ani nie znamy tajemnic twojego życia. Są one znane tylko tobie i Bogu. Jeśli żałujesz za swoje grzechy, to twoim obowiązkiem jest je wyznać. **Grzech o charakterze prywatnym należy wyznać Chrystu-**

sowi, jedynemu pośrednikowi między Bogiem a człowiekiem. Bo »jeśliby kto zgrzeszył, mamy orędownika u Ojca, Jezusa Chrystusa, który jest sprawiedliwy« (1 J 2,1). Każdy grzech jest obrazą dla Boga i należy go wyznać przed Nim przez Chrystusa. **Każdy jawny grzech powinien być także jawnie wyznany.** Zło wyrządzone bliźniemu należy wynagrodzić temu, który został skrzywdzony. Jeśli ci, którzy chcą odzyskać zdrowie, szerzyli swoje negatywne myśli, jeśli siali niezgodę w domu, w sąsiedztwie lub w kościele i prowadzili do wyobcowania i niezgody, jeśli jakimkolwiek złym postępowaniem nakłonili innych do grzechu, to winni są wyznać to przed Bogiem i przed tymi, których zgorszyli. »Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości« (1 J 1,9)»

Counsels for the Church, s. 304 (przekład własny)

„Wszyscy są omylni, popełniają błędy i popadają w grzech; lecz jeśli jednostka zechce uznać swoje błędy, zgodnie z tym, jak przedstawia je przekonywująca moc Ducha Świętego oraz w pokorze serca wyzna je przed Bogiem i braćmi, wtedy będzie mogła zostać uzdrowiona; rana, którą zadał grzech, zostanie zagojona. **Gdyby postępowano w ten sposób, w Kościele byłoby znacznie więcej dziecięcej prostoty i braterskiej miłości, w której serca biłyby w zgodzie”.**

Review and Herald, 16 grudnia 1890, par. 2
(przekład własny)

„Upadnij na Skałę i bądź skruszony, a Chrystus da ci prawdziwą i niebiańską godność. **Niech duma, poczucie własnej godności albo własna sprawiedliwość nie powstrzymują kogokolwiek przed wyznaniem swojego grzechu**, by mógł on domagać się obietnicy. »Kto ukrywa występki, nie ma powodzenia, lecz kto je wyznaje i porzuca, dostępuje miłosierdzia« (Prz 28,13). Nie zatajaj niczego przed Bogiem i nie zaniedbuj wyznania twoich błędów braciom. »Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni« (Jk 5,16).

Wybrane poselstwa, tom 1, 304.2

„**Zdrowie waszej duszy, jedność waszych braci mogą zależeć od waszego postępowania** w tych sprawach. Upokórzcie się zatem pod potężną ręką Boga, aby On mógł wywyżżyć was we właściwym czasie, zrzucicie wszelką troskę na Niego, gdyż On troszczy się o was. (...) Niektórzy widzą swe wady, ale myśląc, że wyznanie pozbawi ich godności, usprawiedliwiają swoje złe postępowanie i bronią się przed wychowaniem, które byłoby zapewnione duszy dzięki wyznaniu grzechu. (...) **[O]mijając drogę wyznania, nie są wiernymi przykładami dla ludu**. Widzą błędy innych, ale skąd mają mieć odwagę udzielać rady: »Wyznawajcie tedy grzechy jedni drugim i módlcie się jedni za drugich, abyście byli uzdrowieni«, skoro oni sami nie podążają za tą wskazówką we własnym życiu? Ile słudzy i lud

przyswoją z prawdy, którą konsekwentnie odrzucają i którą starają się zapomnieć tylko dlatego, że nie jest wygodna; że nie pochlebia ich dumie, ale gani i sprawia ból? Słudzy i lud, jeśli mają być zbawieni, muszą doświadczać zbawienia dzień po dniu, godzina po godzinie. Muszą łaknąć i pragnąć sprawiedliwości Chrystusa i oświecenia przez Ducha Świętego.

Fundamentals of Christian Education 239.2
(przekład własny)

„Właściwe wyznanie grzechów jest zawsze szczegółowe; człowiek przyznaje się otwarcie do określonych win. Lecz często grzechy mogą być tego rodzaju, iż wyznanie ich może odbyć się jedynie w obliczu Boga. Jednakże, o ile zaszкодziliśmy naszymi winami bliżniemu, musimy go przeprosić. Zdarza się, że winy stały się jawne, w takim razie muszą być publicznie wyznane. Wszelkie wyznanie musi być wyraźnie określone, a grzechy dokładnie wymienione. (...) **Bóg nie przyjmuje wyznania grzechów bez szczerzej skruchy i reformy. W życiu muszą nastąpić zdecydowane zmiany i usunięte musi być wszystko, co jest Bogu niemiłe.** Będzie to wynikiem prawdziwego smutku z powodu grzechu. Obowiązki, które należą do nas, zostały wyraźnie określone: »Obmyjcie się, czyści bądźcie! Usuńcie zło uczynków waszych sprzed moich oczu! Przestańcie czynić zło! Zaprawiajcie się w dobrem. Troszczcie się o sprawiedliwość,

wspomagajcie uciśnionego, oddajcie słuszość sierocie, w obronie wdowy stawajcie» (Iz 1,16.17).

Droga do Chrystusa 47.2

Przeszkody w modlitwie

- ◇ Modlimy się w niewierze. Jk 1,6-7; Mk 11,24
- ◇ Modlimy się zgodnie z własną wolą. 1 J 5,14
- ◇ Szukamy raczej daru niż Dawcy. Jk 2,23
- ◇ Modlimy się, by zaspokoić własne żądze. Jk 4,3
- ◇ Żyjemy w nieposłuszeństwie. Iz 59,1-2; Ps 66,18
- ◇ Zbyt szybko poddajemy się w modlitwie. Łk 18,1-8
- ◇ Jesteśmy osądzający wobec innych. Łk 6,37
- ◇ Nie potrafimy przebaczać. Mk 11,26
- ◇ Mamy nierozwiązane kłótnie. Mt 5,23-24
- ◇ Nie zwracamy uwagi na tych, którzy są w potrzebie. Prz 21,13
- ◇ Brakuje nam szacunku w rodzinie. 1 P 3,7
- ◇ Nie nauczyliśmy się trwać w Chrystusie. J 15,7

„Nawet gdy nie otrzymujemy tych rzeczy, o które prosimy w czasie, gdy prosimy, nadal wierzymy, że Pan słyszy i że odpowie na nasze modlitwy. Jesteśmy tak omylni i krótkowzroczni, że czasami prosimy o rzeczy, które nie byłyby dla nas błogosławieństwem, a nasz niebiański Ojciec w miłości odpowiada na nasze modlitwy, dając nam to, co będzie dla naszego najwyższego dobra – to, czego sami byśmy pragnę-

li, gdybyśmy niebiańskim wzrokiem mogli zobaczyć wszystkie rzeczy takimi, jakimi naprawdę są. Kiedy nasze modlitwy wydają się niewysłuchane, mamy trzymać się obietnicy, ponieważ czas odpowiedzi z pewnością nadejdzie i otrzymamy błogosławieństwo, którego najbardziej potrzebujemy. **Natomiast twierdzenie, że modlitwa zawsze zostanie wysłuchana w konkretny sposób i odnośnie tego, czego pragniemy, jest zarozumiałością.** Bóg jest zbyt mądry, by błądzić i zbyt dobry, by odmówić jakiegokolwiek dobrej rzeczy tym, którzy postępują uczciwie. Nie bój się więc Mu zaufać, nawet jeśli nie widzisz natychmiastowej odpowiedzi na swoje modlitwy”.

Prayer, s. 102 (przekład własny)

„W miarę wzrostu aktywności i powodzenia w pracy dla Boga powstaje niebezpieczeństwo pokładania wiary w ludzkich planach i metodach. Narodziła się w ten sposób tendencja, aby mniej się modlić i mniej wierzyć. Podobnie jak uczniom, również i nam grozi niebezpieczeństwo, że stracimy z oczu naszą zależność od Boga i zaczniemy dążyć do uczynienia z naszej działalności celu samego w sobie. W tej sytuacji stale musimy mieć nasz wzrok zwrócony na Jezusa i zdawać sobie sprawę, że to dzięki Jego mocy odbywa się nasza praca. Pracując z powagą na rzecz ludzi zgubionych, powinniśmy zawsze znaleźć czas na rozmyślanie, modlitwę i studiowanie Słowa Bożego. Jedynie praca uświęcona zasługą

Chrystusa, której towarzyszy usilna modlitwa, okaże się w ostatecznym wyniku pożyteczna w naszym dążeniu ku dobremu”.

Życie Jezusa 258.4

Potrzeba wytrwałości

„Pytałam anioła, dlaczego nie ma więcej wiary i siły w Izraelu. Odpowiedział: »Za prędko puszcza ręce Pana. **Naciskajcie waszymi prośbami tron Boga** i wytrwajcie w silnej wierze. Obietnice są pewne. Wierzcie, że otrzymacie to, o co prosicie, a stanie się wam«”.

Doświadczenia i widzenia oraz dary Ducha, 59.2

„Potrzebna jest żarliwa modlitwa. **Zmagając się z Bogiem** w modlitwie, osłabisz ręce wroga”.

Pacific Union Recorder, 5 czerwca 1902
(przekład własny)

„Wielką wagę przywiązuje się do zjednoczonej modlitwy, do jedności celów. Bóg wysłuchuje modlitw poszczególnych osób, ale przy tej okazji (odnosząc się do Mt 18,19), Jezus udzielił specjalnych i ważnych lekcji, które miały mieć szczególny wpływ na Jego nowo zorganizowany Kościół na ziemi. Musi być zgoda w sprawach, których pragną i o które się modlą. **To nie mają być jedynie myśli i wysiłki jednego**

umysłu, podatnego na zwiedzenie; ale prośba ma być żarliwym pragnieniem kilku umysłów skupionych na tej samej sprawie”.

Testimonies for the Church, tom 3, s. 429
(przekład własny)

„Wszyscy, którzy zaniedbują modlitwę, otoczeni są ciemnościami zła. Pokusy szeptane przez szatana wiodą ich do grzechu, gdyż nie skorzystali z wielkiego przywileju modlitwy, który dał im Bóg. Dlaczego synowie i córki Boże tak niechętnie się modlą, skoro w rękach wierzącego modlitwa jest kluczem do wielkiej skarbnicy niebieskiej, pełnej obfitych darów Wszechmocy?”.

Droga do Chrystusa, 117.1

„Gdybyśmy mogli zobaczyć wszelką ludzką aktywność, tak jak widzi ją Bóg, to stwierdzilibyśmy, że **jedynie praca wsparta wieloma modlitwami i uświęcona zasługami Chrystusa wytrzyma próbę sądu**”.

Postannictwo chrześcijan, 221.1

„**Modlitwa i wiara to kwestie, które są ze sobą ściśle powiązane i wymagają wspólnego studiowania.** Modlitwa wiary rządzi się niebiańskimi prawami; są to prawa, którą musi zrozumieć każdy, kto chce, aby jego życie było sukcesem. Chrystus mówi: »Wszystko, o co w modlitwie prosicie, stanie się wam, tylko

wierzcie, że otrzymacie« (Mk 11,24 BT). Wyjaśnia, że nasze prośby muszą być zgodne z wolą Bożą; musimy prosić o rzeczy, które On obiecał, a **wszystko, co otrzymamy, musi być użyte do wypełnienia Jego woli. Gdy warunki są spełnione, obietnica jest jednoznaczna**”.

Prayer, s. 105 (przekład własny)

„Powinniśmy się już teraz zapoznać z Bogiem, wypróbować Jego obietnice. Aniołowie notują każdą gorliwą i szczerą modlitwę. Powinniśmy raczej zaniechać wszelkich własnych spraw niż zaniedbać społeczność z Bogiem. Największe ubóstwo, największe samozaparcie znajdujące aprobatę u Boga, jest lepsze niż bogactwo, poważanie, wygoda i przyjaźń bez Niego. Zawsze musimy mieć czas na modlitwę”.

Wielki bój, 331.4

„Częścią planu Bożego jest zapewnienie w odpowiedzi na naszą modlitwę wiary tego, czego Bóg nie udzieliłby nam, gdybyśmy o to nie prosili”.

Wielki bój, 323,6

„Nic nie będzie odmówione duszy, która zdaje sobie sprawę ze swoich potrzeb. Ma ona nieograniczony dostęp do Boga, w którym znajduje się pełnia wszystkiego”.

Życie Jezusa, 211,3

„Dzień za dniem odchodzi do przeszłości, przybliżając nas do końca czasu próby. **Jak nigdy przedtem musimy modlić się o Ducha Świętego, aby został nam obficie udzielony**”.

Studzy Ewangelii 193.3

„**Kiedy wzniesli wspólnie modlitwę do nieba, otrzymali odpowiedź.** Miejsce, w którym się znajdowali, zatrzęsło się, a oni wszyscy zostali na nowo napełnieni Duchem Świętym”.

Działalność apostołów, 39.5

Gdy wytrwamy w modlitwie, w pokorze i skrusze, Bóg nas wysłucha i odpowie – ponad to, czego oczekujemy, ponieważ »chwala Jego stolicy jest rękojmią wypełnienia słowa w nas« (*Przypowieści Chrystusa, 91.4*). Miejmy więc odwagę prosić o więcej i idźmy naprzód, pozostając zakorzenieni w Słowie Bożym.

Trwajmy na kolanach, modląc się o deszcz!

Myśli od przywódców Kościoła

„Wspólna modlitwa wywarła znaczący wpływ na nasze osobiste życie oraz na całym świecie. Ma miejsce przebudzenie, a kościoły ożywają. Tutaj, w Generalnej Konferencji, jesteśmy bardzo wdzięczni za tę mnogość małych grup, które otoczyły modlitwą nasze spotkania, a także za setki tysięcy osób, które uczestniczyły w »Dziesięciu Dniach Modlitwy«, »Stu Dniach Modlitwy«, »Inicjatywie Modlitewnej 777«, »Dniu Modlitwy i Postu« oraz innych ogólnoswiatowych wezwaniach do zjednoczenia się w modlitwie. Te modlitwy naprawdę robią różnicę. Widzimy, jak moc Boża jest uwalniana, a Duch Święty potężnie porusza serca, zgodnie z tym jak Bóg obiecał, że będzie się działo przed Powtórny Przyjściem Jezusa. Módlmy się nadal i łączmy się w modlitwach! Dopiero w wieczności zobaczymy, co Bóg był w stanie uczynić w odpowiedzi na te liczne modlitwy”.

Jerry i Janet Page

Stowarzyszenie Kaznodziejskie GC
Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego

„Już ponad pół miliona egzemplarzy tej broszury zostało wydrukowanych i rozpowszechnionych. Chwalimy Pana za różnicę, jaką wspólna modlitwa czyni w światowym Kościele. Niech każdy z nas doświadczy przemieniającej mocy modlitwy, gdy otwieramy nasze serca na Wszechmogącego Boga

każdego ranka (Ps 5,3) i przyjmujemy z ufnością Jego plany i Jego wolę dla naszego życia, ponieważ On z uwagą słucha naszych modlitw (1 P 3,12). Idźmy naprzód na kolanach!”.

Dr Guillermo Biaggi

Wiceprzewodniczący Generalnej Konferencji
Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego

Materiały na temat modlitwy i ożywienia

Książki

True Revival (Prawdziwe ożywienie) – Ellen G. White

Działalność apostołów – Ellen G. White

Ożyw nas ponownie – Mark Finley

10 Days in the Upper Room – Mark Finley

If My People Pray – Randy Maxwell

40 Dni Modlitwy – Dennis Smith

Odważ się prosić o więcej – Melody Mason

Strony internetowe

Ten Days of Prayer:

www.tendaysofprayer.org

Revival & Reformation:

www.revivalandreformation.org

Wymieniona powyżej strona internetowa zawiera setki zasobów modlitewnych, programy modlitewne na dni modlitwy i postu, biblijne obietnice, na które możemy się powoływać w modlitwie, a także inspirujące materiały i przesłania dotyczące ożywienia, które można wykorzystać, aby zachęcić swój zbór lub grupę modlitewną.

Jeśli chcesz się podzielić swoim doświadczeniem, zajrzyj tutaj:

<https://www.revivalandreformation.org/uiip/submit-story>

Elektroniczna wersja książki:

<https://cdn.ministerialassociation.org/docs/2017-NewResources/32%20-%20Praying%20for%20Rain-Revised.2017.pdf>

Copyright © 2011, 2012, 2014, 2017: Melody Mason, koordynatorka United in prayer przy Generalnej Konferencji i Janet Page, zastępca sekretarza ds. modlitwy i rodzin pastorskich Generalnej Konferencji Adwentystów Dnia Siódmego.

O ile nie zaznaczono inaczej, wszystkie teksty Pisma Świętego pochodzą z *Biblii warszawskiej*. Inne cytaty pochodzą z książek lub artykułów napisanych przez Ellen G. White, chyba że zaznaczono inaczej. Podkreślenie zostało dodane przez kompilatorów.

Ten miniprzewodnik modlitewny przeznaczony jest do swobodnego udostępniania. Zalecane jest przedrukowywanie, kopiowanie i tłumaczenie, pod warunkiem, że wykorzystana treść pozostanie nie naruszona, prawa autorskie zostaną przypisane wyżej wymienionym stronom w przypadku udostępniania materiału, a reprodukowany materiał nie będzie sprzedawany bez zgody Stowarzyszenia Kazańdziejkiego Generalnej Konferencji. Oryginalną wersję elektroniczną tego minipodręcznika można również uzyskać, odwiedzając naszą stronę internetową (www.revivalandreformation.org). Jeśli masz pytania dotyczące wykorzystania tych materiałów, skorzystaj z danych kontaktowych na tej samej stronie internetowej.

„Darmo wzięliście, darmo dawajcie” (Mt 10,8).

Revival
& REFORMATION